

man lagde til Grund for Skattelovens Vedtagelse i 1903. Og det forekommer mig af to Grunde: for det første af den Grund, jeg her har nævnt, nemlig at det efter min Mening er principielt galt, irrationelt, at paalægge Formueskatten med stigende Skala, men ogsaa af en anden Grund. Det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) kom før ind paa at omtale, hvorledes det er gaaet den i 1909 vedtagne Forsvarsskat, og det ærede Medlem sagde, at i Virkeligheden er denne Skat bleven bortelimeret ved det foreliggende Lovforslag. Den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Jørgen Jensen) berørte i Gaar det samme og indrømmede, at i og for sig er dette rigtigt. I og for sig er Forsvarsskatten virkelig bortelimeret ved det foreliggende Lovforslag. Men den ærede Ordfører forsvarede det ved, at de højere Indtægter dog fik forholdsvis større Tillæg end de mindre Indtægter.

Naar den ærede Ordfører indrømmede, at det i og for sig er rigtigt, at Forsvarsskatten er bortelimeret, maa jeg sige, at det efter min Mening dermed ogsaa er givet, at det er forkert at gøre det. Det forekommer mig, at de Omstændigheder, under hvilke vi vedtog en Forhøjelse af Formue- og Indtægtsskatten for at gennemføre Forsvarssagen, ikke ere væsentlig forandrede i dette Øjeblik. Og det, at vi med Rette have kunnet gaa ud i Befolkningen og sige, at det er de større Indtægter og de forholdsvis større Formuer, der paatog sig de forøgede Byrder, som fulgte med Forsvarslovene, har efter min Mening været en uvurderlig Støtte for hele denne Bevægelse, og jeg tror, den ikke vilde blive mindre i Fremtiden. Jeg tror, det vilde være en overordentlig Fejl, hvis Regeringen i dette Øjeblik vil sige: Nu bortelimerer vi Skatten. Den findes nok skjult paa en eller anden Maade, den bliver ikke bortelimeret, som det ærede Medlem fra Langeland sagde, paa den Maade, at den fuldstændig forsvinder, at Folk blive fri for at betale den, men den bliver bortelimeret som en særlig Forsvarsskat. Det tror jeg, vil være en Fejl. Jeg tror, det vil skade den fortsatte Agitation, den fortsatte Bevægelse, som det er nødvendigt at holde vedlige med Hensyn til Forsvarssagen, og jeg tror, man vilde

gøre klogt i fra alle Sider at erkende dette. Derfor mener jeg af de to Grunde, jeg her har nævnt, at de Forøgelse paa Indtægt og paa Formue, som man nu bliver enig om at vedtage som nødvendige, bør ske paa Basis af Loven fra 1903, og at man saa fremdeles bibeholder de 3½ Mill., eller hvor meget det var, man fik ved Forsvarsskatten, som særlig Forsvarsskat, der paalignes ekstraordinært og paa de samme Indtægter og Formuer, som man lignede dem paa i 1909, og jeg ser helst, at man paa Skatteseddelen kunde se, hvad der var Formue- og Indtægtsskat i Almindelighed, og hvad der var den særlig paalignede Skat til Forsvarsvæsenet, som vi vedtog i 1909.

Jeg ønsker her, medens vi tale om Spørgsmaalet, om Formueskat overhovedet, at henpege paa nogle Bemærkninger, som faldt, jeg tror, det var under Sagens første Behandling, dels fra det ærede Medlem fra Slagelse (H. Neergaard) og dels fra det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), og som gik ud paa, at det i Virkeligheden ikke var al Formue, som var lige meget værd, navnlig var den Del af Formuen, der maa betegnes som Driftskapital, absolut ikke saa evnerig til at betale Skat som den Del af en Mands Formue, der er sat hen til Frugtbargørelse i en Sparekasse. Det er fuldstændig rigtigt. Jeg ser godt Vanskelighederne ved at komme ind paa en forskelligartet Beskatning af Formuen, og jeg tror heller ikke, det er nødvendigt, naar man kommer bort fra Progressionen i Formueskatten, thi ellers kunde jeg give de ærede Herrer, som have udtalt sig om dette Spørgsmaal, Ret i, at saadanne Dele af Formuen, der ere anvendte som Driftskapital, absolut ikke have den samme Skatteevne som den Del af Formuen, der er sat hen. Det samme gælder for øvrigt ogsaa Formue anbragt paa anden Maade. Der er ingen, som er i Tvivl om, at hvis en Mand ejer 50,000 Kr. i en Sparekasse, er han betydeligt mere konsolideret, end hvis han ejer en Gaard, der er 150,000 Kr. værd, men hvorpaa han skylder 100,000 Kr. Denne sidste Prioritet, om jeg saa maa sige, som Ejeren har i Gaarden til de 150,000 Kr., er langt fra saa sikker og langt fra saa evnerig til at betale Skat som de 50,000 Kr., Manden har sat i Sparekassen. Skulde man komme